

den holdning, som præsidenten for Østre Landsret giver til kende:

»Det overordnede hensyn for retternes arbejde må altid være den hurtige og effektive behandling af sagerne under rolige og uforstyrrede forhold med henblik på at nå frem til deres rigtige afgørelse. Et vigtigt hensyn i tilslutning hertil er den beskyttelsesværdige interesse, som parter og vidner ofte har i, at deres forhold ikke offentliggøres.«

Over for det står så hensynet til at forbedre pressens adgang til at bringe udførlige og korrekte referater af retssagerne til gavn for offentligheden.

Vores udgangspunkt er, at ingen er skyldig, før han er dømt, og Venstres ordfører har nævnt et par eksempler på dette forhold.

Ser vi på høringssvarene fra Danmarks Radio og Journalistforbundet, tyder de på, at man ikke ønsker så mange begrænsninger, og hertil kommer, at man gerne havde endog meget frie rammer, herunder mulighed for anvendelse af referatbåndoptager.

Det går vi ikke ind for, og det er da heller ikke medtaget i selve lovforslaget, og det er vi tilfredse med.

Som sagt er der elementer i lovforslaget, som vi er positive over for, og andre steder, hvor vi ikke er enige i det fremlagte.

Vi vil også godt stille pressen det spørgsmål, om pressen egentlig ønsker rettigheder, som ingen andre borgere har. Jeg tænker på udtaleret og mulighed for at kære i retten. Skulle der blive flertal for det, vil pressen jo også blive part i sagen. Er man interesseret i dét?

Vi har noteret os, at flere avisledere har problematiseret det område, og jeg må i hvert fald konstatere, at der ikke er enighed i pressen om det, og at det ikke er alle, der ønsker at blive part i retssager.

Som sagt vil vi gerne være med til at modernisere og effektivisere, men vi er ikke enige i, at nyhedsmedierne bør tillægges partsstatus i retssalene. Pressen skal observere, og pressen skal referere; den skal ikke være part i sagerne.

Fra konservativ side er vi enige i, at der bør være større ensartethed i retslisterne, for det fremgår, at der er stor forskel, og der bør indføres bedre regler på det område, så man kan overskue, hvad der foregår.

Under udvalgsbehandlingen vil vi også se nærmere på reglerne om aktindsigt, for som det anføres, kan der være steder, hvor det kan være vanskeligt at afgrænse det materiale, som ligger

i en sag, med hensyn til, om det har nogen indflydelse på sagen eller om det bare skader efterforskningen og ikke mindst privatlivets fred.

Man har valgt ikke at give aktindsigt i politirapporter, straffeattester og forakter, og det er et synspunkt, som vi er enige i. Men hvis vi tænker os den tanke, at man begynder at kopiere alt det her materiale og udlevere det til pressen, får vi så ikke et sideløbende register, som bare ikke er tilgængeligt for almindelige mennesker, men er totalt tilgængeligt for pressen. Det vil jeg godt sætte spørgsmålstegn ved. For hvis man går ind i de enkelte sager og bliver ved med at trække oplysninger om dommene ud af retsbøgerne, kan man jo selv lave de registre, man har lyst til.

Med hensyn til lyd- og billedoptagelser fra retten har vi også noteret os de begrænsninger, der er i forslaget, og dem er vi meget enige i, for vi frygter lidt, at hvis man åbner for det, bliver det sværere at få vidner til at udtale sig i de danske retssale, og det er jo ikke den vej, nogen ønsker at gå. Så derfor ønsker vi ikke amerikanserede tilstande på det område.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi ikke er enige i de økonomiske konsekvenser, og at justitsministeren nok bør finde en eller anden form for finansieringsordning. For jeg synes, det fremgår meget tydeligt af de høringssvar, der ligger i sagen, at det vil være forbundet med omkostninger de steder, hvor man skal tage sig af det. Og det er muligt, at pressen så vil betale sig fra det, men der er nok ingen tvivl om, at det kommer til at koste penge, for det koster tid at anonymisere m.v.

Med de bemærkninger ser vi frem til et meget konstruktivt udvalgsarbejde. Og så vil jeg bede ministeren om én gang til at overveje det rimelige i at gøre pressen til en part i de her sager, for det tror jeg ikke pressen selv er tjent med.

Aage Frandsen (SF):

Åbenhed i retsplejen er et af de centrale principper i et demokratisk samfund, og lige fra vi fik en demokratisk forfatning her i landet, har størst mulig åbenhed i retsplejen været en central del af det, som gjaldt for domstolene. Og det siger sig selv, at i forhold til tidligere er spørgsmålet om åbenhed i princippet det samme, men at det, der skal være åbent, og hvilke medier eller andre der skal have adgang til det, selvfølgelig må skifte i forhold til, hvordan situationen er i dag.